

(Самаркандда матбуот ва ёшлар)

203-сон «Кизил байрок» газетасида «Бургага аччиг килиб кўрпани куйдириш» унвони билан Самарканд ёшлари ва Самарканд газетасига доир «Озиёлик» имзоси билан босилгон бир мақола кўрилди.

Озиёлик ўрток менинг газета идорасидан чиқишимни «кўнгилсиз воқеа» деб атаб, умуман, Самарканд ёшларининг Самарканд газетасига иштирок қилмасликларининг масъулиятини ёшларга ва ёшларнинг бир-бировлари билан қелиша олмагонлиқдарига юклайдир.

Самарканд ёшлари Самарканд газетасига қандай муомала қилиб келдилар? Кейинги чокдарда нима учун газета идорасидан ўз муносабатларини уздилар?

Мана бу сўроқларга очик жавоб бермак учун Самарканд матбуоти ва ёшлари тўғрисида бир оз изоҳ бериб ўтмоқчи бўлдим.

Самаркандда эски ҳукумат вақтида ҳам самаркандлиларнинг ҳам ўз моддий ва маънавий қучлари билан маҳаллий матбуот қимирлаб тургон эди. Ўзгаришдан кейин, айниқса, ўқтабр ўзгаришидан сўнгра Самарканд газетаси ҳар вақт Самарканд муҳаррирларининг ўз қўлларида ва масъулиятларида яшаб турди.

1918нчи йил охирида рус газетаси тевадарида йиғилгон овруполик ўртоқлар бир неча вақт бизнинг газетамизни қисиб тургон бўлсалар ҳам, лекин Самарканд ёшларининг гайрати ва маҳаллий ҳукуматнинг ёрдами соясида мустамлақачиларнинг қисидан қутулгон эди. Сўзнинг қисқаси, Самарканд газетаси ерлик муҳаррир ва ёшларнинг қўлларида 1921нчи йил ёзига қадар Самарканд музофотининг ойнаси ҳам маҳаллий ҳукуматнинг ношири афкори бўлиб келди.

Аммо 1921 йилнинг ёз бошларида Мурсалимов деган бир ўрток Самаркандга қелиб,

музофот фирка кўмитаси томонидан у вақтдаги «Мехнаткашлар товуши» газетасига сиёсий нозир тайин килинди. Газетанинг хайъати тахририяси ушбу тайинни шодлик билан қарши олди. Оз кучимиз кўб бўлди, деб қувонди. Лекин Мурсалимов ўрток бир оз ишлагандан кейин маҳаллий муҳаррирларни қиса бошлади. Буларнинг мақолалари учун баъзан газетадан ўрин бермай турди. Татарча мақолаларни газета муҳарририга кўрсатмасдан, ўзи матбаага бериб бостира берди, ҳатто ўз ихтиёри билан «Идорадан жавоблар» ёзиб, менинг масъулиятим остида босиб чиқара берди. Самаркандда у кунларда мусофир бўлган бир неча татар муҳаррири ва муаллимларга ўзбек газетаси идорасидан ҳақоратлик жавоблар ёзиб, ўзбек-татар орасида англашилмовчиликларга сабаб бўлди.

Ерлик муҳаррирлар ҳар нима ёзсалар, «Сиз хабаргина ёзиб келтиринг, мақолани биз ёзамиз, биз олий таҳсил кўрган одамлармиз», деб бостирмади. Хулоса, бир ой, бир ярим ой ичида Самарканд газетасини «Мурсалимов газетаси» қилиб юборди. Бунинг билан қаноатланмай, «Текканга тегаман, тегмаганга кесак отаман» мақолига мувофиқ арзимайдиргон бир ишни баҳона қилиб, мени трибуналга, масъулиятка тортди. Бу ишдан иш бошидаги масъул ишчилар хабардор бўлиб, (тафтишдан сўнг) уни тавбих этдилар ва мени қутқазиб олдилар. Мурсалимов бунинг билан мени йикитишга муваффақ бўла олмагач, устимдан обқўм партияга шикоят этиб, мени Фарғонага нафй (сурғун) қилишга қарор берди. Бу дафъа ҳам Самарканд зиёлилари мени химоя этиб қутқардилар.

Шул вақтларда Тошканддан Акмал Икромов ва Усмонхўжа ўртоқлар қелиб, аҳволни англадилар ва Мурсалимовни газета идорасидан ажратдилар. Шунинг билан яна Самарканд газетаси ерлик муҳаррирлар қўлида қолди ва ушбу вақтгача давом этди.

Сўнг замонларда обқўм партиянинг масъул сарқотиблигига маҳаллий тилни билмайтурсон бир ўрток ўтганидан истифода қилиб, яна газета устида жанжал қилардилар ва газетанинг масъул муҳаррирлигига вақтинча Зоҳида Бурнашева ўртқони тайин қилдиришга муваффақ бўлдилар. Бундан кейин газета идораси айнан бултурги ҳолга айланди. Маҳаллий мақолаларга йўл берилмади. Қуруққўл берилмадигина эмас, балки «Мақолангизда Бехбудий оти қўп зикр қилинган. Бу миллатчиликдир», деб шифохий «жавоб» қайтарилди.

Бу ерда шуни эсга тушириб ўтаманки, Чўлпон ўрток «Кизил байроқ» газетасида «Бехбудий отамиз» деб ёзди - миллатчи бўлмади. Ўрток Олимжон Иброҳимов «Қаюм Носирий - татар тилини тиргизган бир киши, унга юбилей қилиш лозим» деб Татаристон газетасида ёзди - миллатчи бўлмади. Татаристон ҳукумати ушбу юбилей учун қамисия тайин қилди - миллатчи бўлмади... Аммо Самарканд муҳаррирларидан бири ижтимоий

ахволимизни танкид килиш муносабати билан Махмудхўжа Бехбудийни эска тушириб ўтса миллатчи бўладирми?

Газета идорасида йўл топкон ўртоқдар бу билан колмадилар, идорада саклангон бир йиллик газета нусхаларини уйларига элтиб, улардан гўёки ҳукумат маслагига муҳолиф сўзлар топиб, ўзбекча билмайтургон ўртоқлар учун «таржима» киддилар...

Булар тирик ерликлар хакида қарши ҳаракатлар билан колмайин, ўликларимизни ҳам гўрда роҳат қўймоқчи эмаслар. Чунончи, газета муҳаррираси бўлиб ўтиргон ўртоқ З. Бурнашева: «Яхши бўлгон эканким, Бехбудий ўлдирилгон экан. Агар Бехбудий бу кунда тирик бўлса эди, Туркистоннинг устига иккинчи бир Анвар пошони келтириб, ўзи бирор мансабга эга бўлур эди», деб, марҳум устодимизга тухмат қилмоқдан кейин турмади...

Мана, энди маҳаллий газета шундай одамлар қўлида бўлгани ҳолда ерлик ёшлар қандай иш қила оладилар!

Мурсалимов билан орамизда бўлган сўнгги мунозара ҳам аҳамиятсиз, қичкина воқеа эмасдир. Мурсалимов «Қамбағаллар товуши» газетасида (287-сониди) мақола ёзиб, «Анвар пошо бутун Туркистон зиёлиларининг пайғамбари» деди. Буни ўқиб Самарқанд зиёлилари ғалаёнга келдилар. Мен Самарқанд зиёлилари томонидан жавоб ёздим. Мурсалимов менга жавоб бермақчи бўлиб неча устунлик фалсафа сотди-да, мени буржуазий зиёлилар қаторига қирғизмақчи бўлди. Табиий, ҳақимда қилингон ихтирони рад қилмоқчи бўлдим. Газета мудир мени ҳақлик, Мурсалимовни ҳақсиз деб иқроқ қила туриб, менинг раҳдиямга ўрин бермади. Мен ҳам бундай бир зот билан иш қилмоқ мумкин эмаслигини билиб, идорадан чиқишга мажбур бўлдим. Мудир истеъфомни шодлик билан қабул этди.

Аммо ерлик ёшларнинг ўз ораларида газета тўғрисида ҳеч бир ихтилоф ва англашилмовчилик йўқдир. Газета идораси ерлик муҳаррирларнинг масъулияти остига ўтган тақдирда ерлик ёшларнинг бурунги ишларида давом қилишлари аниқдир.

Бу иш бўлиб ҳам қолди, бу кунларда «Қамбағаллар товуши» газетасининг масъул муҳаррирлигига обқўм партия томонидан ўртоқ Т. Раҳмонберди ўғли тайин этидди. Мана бу зот қачон бизларни ишга қақирса, ишламақ вазифамиздир.

«Озиёлик» ўртокнинг «Самарканд ёшлари кичкина хазил билан иш ташлайлар, ахамиятсиз бир масала устида жанжал чиқаралар...ва ўзларининг хусусий ташаббуслари йўлига кириб кетар эканлар» деган сўзларининг билмасдан ёзилган «сўз»лар эканлиги юқоридаги изохотимдан бир даража собит ўлгон бўлса керак. Мен газета идорасидан чиқиб ўзимнинг хусусий ишимга кириб кетмадим, бир неча йилдан бери кишисизликдан ёпилиб ёткон «Зарафшон» китобхонасини тиргиздим ва уни бир оз тартибга солдим. Бу хусусий иш эмас, бу ҳам маорифга ва танвири афкорга хизмат бўлса керак.

Сўзнинг охирида шуни ҳам эсга тушириб ўтаманки, ерлик мухаррирлар ҳар вақт татар қариндошлар билан бирга ишлаб келдилар. Чунончи, «Меҳнаткашлар товуши» нашр қилина бошлагондан буён бир-икки татар ўртоқдар доимий мухаррирликни қилиб турдилар, орада ҳеч бир ихтилоф чиқмади. Аммо кейинги бир-икки ўртоқлар газетани ўз масъулиятларига олиб, ерликларни қисдилар, қувдилар. Бу ишда ерлик ёшлар гуноҳкор бўлмасалар керак.

«Кизил байроқ» газетаси, 1922 йил, 2 сентябрь